

sau lưng nổi lên tiếng quát :

— Vương Sinh ? Woòng ?

Vách đá dội lại tiếng quát ghê rợn. Cả ba người vùng quay lại, Trước mặt hiện ra họng súng đen ngòm.

VIII

Kỳ phùng địch thủ

VĂN BÌNH tỉnh dậy trong gian phòng tràn ngập ánh sáng. Chàng nheo mắt trước hai ngọn đèn măng-sông lớn đặt trên bàn. Chàng cảm thấy đau rần ở bắp vai và cổ, miệng buồn nôn, và dạ dày nôn nao. Cảm giác này thường có sau khi bị đánh vào gáy bất tỉnh và thức dậy.

Văn Bình nhìn chung quanh. Trong phòng không có ai. Chàng đang nằm trên băng-ca vải, thứ dùng ngoài mặt trận để vận chuyển thương binh. Ánh đèn sáng quắc làm chàng bàng khuâng không biết là đêm hay ngày, nhưng chàng đoán là ngày. Vì lúc chàng chạy ra gần cửa động thì đêm đã gần tàn. Chàng bị mê man vì trúng đạn tiểu liên chứa thuốc ngủ cực mạnh.

Bị địch bắt là thường trong nghề gián điệp nên Văn Bình không lo ngại. Miễn chàng còn sống, chưa bị tàn phế là được. Văn Bình nhắm mắt, đuổi chân

tay. Chàng thấy mệt mỗi chữ không nhưc nhối. Sung sướng, chàng mỉm cười. Với sức khỏe chưa bị hao tổn, chàng còn hy vọng chuyển bại thành thắng.

Căn phòng có lẽ được xây dưới hầm đá vì từ phía chàng không nhìn thấy vách núi. Tường bằng gạch đỏ, nền nhà lát đá lớn, chỉ có một cánh cửa duy nhất. Ti tay xuống bằng ca Văn Bình ngồi dậy. Một tiếng reo khoái trá nổi lên :

— Kia, hấn đã tỉnh.

Lòng Văn Bình tràn đầy hồi tiếc. Chàng định ninh trong phòng vắng vẻ ngờ đâu bọn gác bên ngoài nhìn trộm qua khe cửa. Nếu biết chàng tỉnh, chúng sẽ không dễ yên. Sớm muộn chàng sẽ bị lôi lên phòng tra tấn. Cơ quan Hắc Y nổi tiếng trên thế giới về những thủ đoạn và dụng cụ tra tấn dã man. Dĩ nhiên chàng sẽ không khai, nhưng chàng không hiểu sẽ chịu đựng được bao lâu.

Ba tên gác vạm vỡ sừng sọc tiến vào, tay cầm tiêu liên. Một tên quát :

— Tỉnh rồi hả. Nằm yên !

Kháng cự ba khẩu tiêu liên đã nạp đạn sẵn không phải dễ nên Văn Bình lặng lẽ đưa tay chịu trời. Hai tên trí sừng cầm chừng, tên thứ ba dùng dây ni-lông nhỏ, bền như thép để trời. Chàng nghiến răng khi dây lòi tới ác ôn ăn sâu vào da thịt. Dao thật sắc mới cắt được loại dây ni-lông đặc biệt. Văn Bình vốn giỏi về ngoại công, chỉ gồng mình

lên gân là bứt tung được giây thừng, nhưng đối với dây ni-lông đặc biệt thì bất lực.

Phương chi chàng lại bị trói theo kiểu Diên An. Trói theo kiểu Diên an nghĩa là trói hai cánh tay quặt ra sau lưng, cùi tay dính vào nhau, rồi sợi dây thừng vòng quanh cổ. Nạn nhân luôn luôn nghẹt thở và không dám cử động mạnh vì sợi dây quanh cổ có tác dụng quái ác như cái thông lọng.

Chàng vừa bị trói giật cánh khuỷu thì một trái thoi sơn không biết từ đâu đến giáng mạnh giữa mặt chàng. Bọn gác định ninh miếng đòn phủ đầu này làm chàng nao núng. Chúng không ngờ là chàng còn nửa tỉnh nửa mê, và quả đâm trúng trí ngẫu nhiên trở thành thùng nước lạnh dội xuống người làm chàng tỉnh lại hoàn toàn.

Chàng bị dựng đứng trong kềm tay của hai tên gác lực lưỡng. Tên thứ ba bắt đầu tra tấn chàng một cách khoa học. Trước hết hấn thoi ngay vào mặt, sau đó mới nện sừng bàn tay vào khớp xương, ngực và bụng.

Văn Bình nhắm mắt chịu đau. Không phải lần đầu chàng bị đòn thù nên chàng không thêm rên la. Bỗng một mùi thơm quen thuộc thoảng vào mũi chàng. Dầu bị đau điếng, chàng vẫn ngẩng đầu. Chàng bắt gặp tia mắt kỳ lạ của Tiểu Phi đang ngó chàng chăm chú. Mặt nàng lạnh ngắt như tảng băng Bắc cực. Sự thần nhiên của nàng làm Văn Bình giận soi,

Tiêu Phi mặc đồ chẽn, như y phục vũ nữ trên sân khấu. Áo quần bằng nhung đen óng ánh dán chặt da thịt, làm nổi bật những đường cong tõe lữa của tấm thân cân đối như tượng nặn. Nhìn nàng Văn Bình quên hết đau đớn.

Tiêu Phi cười gằn :

— Đây mới là trận đòn sơ kiến. Sau này, anh sẽ được đối xử đặc biệt hơn nữa.

Văn Bình cũng cười — cái cười ghê rợn của người đàn ông không ngờ tra tấn và chết c...

— Hừ, không ngờ phía sau bộ mặt đẹp đẽ của cô lại là con thú thô bạo.

Tiêu Phi nhỏ nước bọt vào mặt chàng. Ba tên lính nhìn Tiêu Phi dường như đợi lệnh. Nàng nhún vai :

— Các anh tặng cho tù nhân một bài học xứng đáng nữa.

Rồi nàng ung dung ra ngoài. Trong phòng, Văn Bình lại bị tiếp tục ăn đòn tàn nhẫn. Chàng tiếp tục nghiêng răng chịu đau. Nhưng chàng vẫn rình rập cơ hội trả đũa. Thừa cơ một tên vô ý, tay hắt nắm vai chàng không chặt, chàng vùng mạnh, ngoài chân phóng tạt một ngọn cước. Đòn đá của chàng vừa thần tốc lại vừa ác liệt, khiến đối phương ngã lộn nhào máu đổ đầy miệng. Tên thứ hai định quay bá súng giáng vào đầu chàng, song chàng đã bung ra đòn song phi, quét luôn hẳn rạp xuống đất.

Văn Bình sắp triệt hạ tên còn lại song hẳn đã kịp thời đánh trộm vào sau gáy chàng. Bị tấn công bất thần chàng bủn rủn chân tay và té xỉu.

Nhưng chàng chỉ bị đau điếng chứ không bất tỉnh. Chàng có cảm giác nền nhà xoay nghiêng vạn vật đảo tròn như chong chóng. Chàng định ôm đầu song hai tay đã bị trói chặt. Chàng đành nhắm nghiền mắt.

Chàng bị đập một cái giữa trán đau thừa sống thiếu chết. Máu đào chảy ri rí. Chàng thiếp đi dần dần.

Chàng chỉ tỉnh lại khi nước lánh đổ đầy người. Qua những đom đóm đen đỏ mùa nhậy trước mắt, chàng nhận ra một gương mặt quen thuộc, vô cùng quen thuộc.

Gương mặt này, chàng đã gặp ít nhất hai, ba lần. Là điệp viên chuyên nghiệp, chàng chỉ gặp ai lần đầu là khắc sâu hình dạng vào óc, suốt đời không quên. Người đàn ông đứng trước mặt không có nét nào đặc biệt, ngoại trừ vầng trán hơi khá rộng, cặp mắt đeo kiếng cận thị dày cộm và điệu thuốc lá thơm dài ngoằng ngày đêm vấp vẹo trên cái miệng dường như chỉ muốn ngậm kín, không muốn nói thành tiếng.

Văn Bình nhớ rõ như mới xảy ra hồi hôm. Hắn là Wodng, đại tá Wodng, thủ lĩnh điệp báo nguy hiểm của Bắc kinh. Hồi ấy chàng thâm nhập lực địa Trung quốc đặt chân lên bờ biển Phúc kiến sau khi rời Đài Loan

trên chiếc tàu ngầm bỏ túi. Chẳng có trách nhiệm liên lạc với du kích quân quốc gia hoạt động trên đại lục. Đội lốt căn bộ mậu dịch từ Hoa Bắc xuống. Văn Bình lên vào thành phố Thượng Hải điều khiển một vụ phá hoại đại qui mô, khiến một nhà máy chế tạo vũ khí hạng nặng bốc cháy và tan ra tro.

Chàng chưa kịp tàu thoát thì sa lưới công an cộng sản. Mặc dầu chàng đóng kịch khéo léo, Hắc Y vẫn phăng ra chàng, và chàng bị giải đến văn phòng đại tá Woòng, giám đốc phản gián Thượng Hải.

Suốt ba ngày, ba đêm liên tiếp Woòng đích thân tra tấn chàng, song chàng nghiêng răng không khai. Chàng tưởng định mạng bất chàng bỏ thân nơi đất khách quê người, nhưng vào phút chót, khi sắp kiệt lực, chàng lại may mắn gặp một cô gái đa tình.

Nàng là em ruột đại tá Woòng. Tạt qua phòng giam nàng tình cờ thấy chàng và đem lòng yêu. Văn Bình rủ nàng đi trốn. Đêm ấy, trời tối như mực. Văn Bình bẻ chặn song sắt bằng cái cửa nhôm xiu do người đẹp gửi vào. Ra đến sân lao, chàng hạ sát ba tên lính gác trong vòng ba phút không gây tiếng động nhỏ.

Nàng đợi chàng sau tường nha giam trên lưng con ngựa bạch. Chàng phóng một mạch vào rừng, với nàng ngồi sau. Vì ngựa hí ầm ỹ lọt vào tai dơi, vị tuần tiễu; nên đại tá Woòng sai nhân viên đuổi theo ráo riết. Cho dầu ngựa ngậm thẻ đại tá Woòng cũng biết. Vì trong số bọn gác bị giết, một tên còn thoi thóp. Hắn bỏ lại điện thoại gọi về phòng riêng đại tá Woòng.

Văn Bình xuyên rừng ra bờ biển Sóng vỗ rì rầm phía dưới. Đằng sau, đoàn xe díp công an chiếu đèn pha sáng rực một vùng. Văn Bình muốn đi xa nhưng con ngựa đã thờ phỉ phò. Đến khúc rẽ, con vật đáng thương ngã gục.

Văn Bình đành giắt em đại tá Woòng chạy ngược lên đỉnh núi hiểm trở. Nếu trời chậm sáng cả hai có hy vọng thoát hiểm. Ác hại cho chàng là chân trời đã bắt đầu rạng đông. Nàng trúng đạn vào đùi, chàng phải công lên vai trốn vào thạch động hun hút. Một tên công an lò dò đi qua. Văn Bình đoạt khẩu súng máy rồi án ngữ cửa động.

Chàng kháng cự từ sáng đến chiều mà không đầu hàng. Tên địch nào lộ đầu là chàng bắn chết. Đại tá Woòng không dám oanh kích, sợ em gái thiệt mạng. Vô hình chung, đại tá Woòng đã cứu Văn Bình. Máu chảy nhiều, người con gái mảnh khảnh nằm sóng sượt trên tảng đá, mắt đã lạc thần. Nàng vẫn yêu chàng. Nàng không hối tiếc đã bỏ nhà, bỏ anh dè theo chàng.

Chàng có thể lợi dụng hoàng hôn đồ xuống đê đào tàu, song chàng nhất quyết ở lại. Chàng không lìa bỏ được nàng. Nhưng đến nửa đêm nàng tắt thở. Trước khi chết, nàng đã chỉ cho chàng con đường bí mật trốn ra biển.

Chàng lại xốc nàng lên vai — nhưng lần này nàng chỉ còn là cái xác không hồn — men theo thạch động khúc khuỷu. Chàng làm đúng lời nàng trời trăng: nàng xuấ. hân từ một gia đình ngư phủ, nàng mê bãi biển,

mê phiêu lưu trên đại dương, nên khi chết nàng muốn trở về với nước. Văn Bình thả nàng xuống nước biển lạnh buốt, lòng chàng thất lại trong cơn đau đớn é chề.

Trong khi đại tá Woòng bố trí cuộc bao vây, soạn tổng tấn công thì Văn Bình đã lạng lẽ chèo thuyền ra khơi. Đêm hôm ấy, chàng đến diềm hẹn và gặp tiếm thủy đình. Chàng thất chết, nhưng lòng chàng vẫn ở lại lao thất Thượng Hải với hình ảnh cô gái Trưng Hoa đa tình.

Đại tá Woòng giương cặp mắt cận thị nhìn Văn Bình. Chàng hơi phập phồng lỗ ngại. Nhưng chàng trấn tĩnh được ngay. Chàng không tin là Woòng có thể nhận ra chàng. Sau chuyển công tác tại lục địa, chàng đã thay đổi diện mạo ba bốn lần.

Đại tá Woòng vẫn giữ giọng nói đầy nghiêm ngày nọ. Hắn hỏi thuộc viên:

— Tên gián điệp tình chưa ?

Một người đáp :

— Thưa rồi.

— Nó chịu khai chưa ?

— Thưa chưa.

— Bắt nó khai đi, còn đợi gì nữa ?

Đại tá Woòng quày quả ra ngoài. Ra đến cửa, không hiểu sao, hắn quay lại, nhìn kỹ Văn Bình lần nữa. Hắn buốt miệng :

— Quái, trông mặt thẳng này quen quá ! Đã biết nó là ai chưa ?

Văn Bình giạt mình thon thót Tiểu Phi đã biết rõ về chàng. Chàng cảm thấy đại đột đã xưng tên thật với nàng. Nếu đại tá Woòng phăng ra tung tích, hắn sẽ không cho chàng sống thêm phút nào nữa.

— Thưa chưa.

Đại tá Woòng gắt :

— Báo cho Vương Sinh chưa ?

— Thưa chưa.

Woòng thuận tay tát trái tên thuộc viên như trời giáng :

— Mày diễn trò hay sao mà hể tao hỏi là cứ trả lời chưa.. ?

Tên lính mặc đồ đen bị đánh bạt vào vách đá. Hắn lóp ngóp bò dậy, chưa hoàn hồn thì đại tá Woòng đập tiếp một cái nện thân, máu tuôn đầy khuôn mặt ngơ ngác. Đại tá Woòng quát :

— Cút đi, đồ ăn hại.

Cơn nóng giận của đại tá Woòng đã vô tình hỗ trợ cho Văn Bình. Bị thương cấp quát đuổi, bọn lính gác lui thủi kéo ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại mình chàng với mùi thuốc lá thơm hắc phảng phất.

Chàng tựa mình nhẹ nhẹ để thử mực độ dẻo dai của gân cốt. Toàn thân chàng đau rần, chàng vừa quay mặt, nhấc đầu thì có cảm giác như trái tim bị kim nhọn đâm lút. Chàng cố gắng thở ra hít vào thật đều, như nhà lực sĩ sửa soạn chạy

Đua nước rút 100 thước trên sân vận động.

Đến mần sông ăn tối anh sáng xanh rạch Văn Bình nằm dần xuống băng-ca vài khi nghe tiếng chân người trở vào. Qua kê mắt chàng thấy một tên lính gầy khô, mặt choắt bằng hai ngón tay tréo. Tên lính vừa uống rượu xong, hơi men nồng nặc. Hắn kéo ghế lại gần băng-ca, đặt súng xuống đất. Nhìn quanh không thấy ai hắn rút trong túi dẹt ra một chai rượu nhỏ, trình trọng mở nút, đưa lên miệng nốc một hơi. Uống xong, hắn sụt sưa ra vẻ khoái trá. Đoạn lại xi xup tiếp cho đến khi hết sạch.

Văn Bình không thể trì hoãn nữa. Chàng đợi hắn cúi xuống, cất chai vào túi dẹt mới vùng dậy nhanh như tên bắn. Tên lính chưa kịp hiểu ắt giáp thì bấn tay chàng đã xô ra chém tréo xuống.

Nếu chàng không mất sức sau cuộc tra tấn thì phát a-tê-mi này đã bừa đôi đầu tên lính. Nhưng dầu sao nghệ thuật cao cường của một võ sư dày kinh nghiệm chiến trận như chàng đã có thể bù lại sức khỏe bị suy tổn. Tên lính ngã lán, khẩu súng bị hất đổ.

Văn Bình trườn theo, bàn tay rón lấy khẩu tiểu liên. Có súng máy, chàng vững tâm hơn. Chàng lột áo chèn đen của tên lính mặc vào người. Nạn nhân bé nhỏ, nên chàng không thể cài nút song chàng không có thời giờ quan tâm đến thời trang nữa vì tên lính khác đã lùi lùi bước vào.

Bắt gặp Văn Bình lùi lùi trước xác chết, hầu

khựng lại như võ sĩ trên đài sấp bị nốc.ao. Văn Bình núc đầu vào bụng hắn thật mạnh. Bị đánh bất thần, hắn té ngửa. Văn Bình đè hắn xuống, quạt và tới tấp. Hắn chỉ kêu lên được một tiếng « trời ơi » rồi nín thình.

Văn Bình phủ tay đứng dậy. Chỉ có một lối ra vào duy nhất. Chàng rón rén bước ra nhưng một tiếng động khả nghi làm chàng chùn chân.

Chàng sợ nhỡ là bọn gác trong phòng gồm 3 tên. Còn bên ngoài chàng không nhớ bao nhiêu. Chàng bèn nép vào tường, nghe ngóng. Một tên lính vạm vỡ lộ mặt ra, chàng đợi hắn bước qua cửa, mới hạ bả súng tiểu liên. Chàng giết người êm ru, ngoại trừ tiếng kêu của bả súng đập tan sọ nạn nhân, không còn âm thanh nào nữa.

Chất óc trắng nhờn pha lẫn máu đỏ phọt tung tóe, bắn cả vào mặt chàng. Tuy quen, chàng cũng buồn nôn. Khi ấy chàng mới nhớ là bụng đói cồn cào. Chàng chưa ăn hột nào vào bụng; nước cũng chưa được uống hớp nào, nên cuống họng chàng khô rang.

Chàng núp sau cửa hồi lâu. Từ phía vắng tanh, không một bóng người. Thản nhiên, chàng tắt đèn măng-sông, căn phòng chìm vào tối đen. Xong xuôi, chàng lách ra ngoài. Nhờ cặp mắt dạ hành, chàng nhìn xuyên qua màn đêm dễ dàng. Con đường thôn nhỏ và ngoằn ngoèo dẫn chàng sâu vào hầm núi hun hút. Gió lạnh thốc lại tung

hồi mang lại mùi hôi tanh lộn mửa.

Được một quãng, có đèn le lói sáng. Chàng mỉm cười khi thấy một tên lính bỗng súng gác. Đối với bọn lính ốm o, xanh mét vì đói ăn và thiếu vận động này, chàng chỉ búng nhẹ là ngã gục. Chàng tiến đến sau lưng tên lính êm như lá rụng. Và nện búa súng vào gáy.

Nhưng Văn Bình đã đoán lầm.

Đối phương không thuộc loại giá áo túi cơm mà chàng đã gặp. Tuy mã ngoài xanh rớt mòng tơi, gió thổi là xiu, tên lính lại có phản ứng nhanh nhẹn và tinh tế khác thường. Nghe tiếng gió, hắn ngồi thụp xuống.

Vì khinh địch Văn Bình hụt đòn và mất trớn. Nếu không đây công luyện tập chàng đã lao luôn vào khoảng không. Trong khi ấy đối phương xia mạnh lưỡi lê nhọn hoắt vào bụng chàng. Văn Bình bước tréo một bộ để tránh. Nhất thứ hai đã phóng tới, chàng liền quay súng gạt cánh tay tên lính. Nhưng nền đất trơn như thoa mỡ khiến Văn Bình trượt ngã, khẩu súng rớt xuống. Tuy vậy chàng vẫn đủ thời giờ tránh nhất lưỡi lê đâm xẹt vào mặt. Chàng uốn người, lưỡi lê sáng loáng lạch nhẹ ra ngoài, cách mắt chàng chưa đầy một phách.

Hú vía! Văn Bình xuống tấn tung quyền đánh trả. Hắn nâng súng lên đỡ. Văn Bình phóng ra một ngọn độc cước. Hắn cũng né thoát. Song hắn không ngờ được Văn Bình có tài đã tuyệt vời.

Bàn chân này vừa cất lên thì bàn chân kia đã vung ra, và ít ai đủ bản lĩnh chống lại được ngọn song phi độc nhất vô nhị của chàng.

Nhưng một lần nữa, tài né đòn của tên lính đã được biểu diễn một cách tuyệt vời. Hắn ngửa người trong một thế võ Thiếu Lâm kỳ diệu, ngọn cước nhắm phá vỡ xương hàm đối phương đã trật mục phiêu và lướt nhẹ qua vai. Văn Bình chưa kịp thu chân về, tên lính đã xia lưỡi lê vào họng chàng. Chàng đứng yên, chờ mũi nhọn xẹt gần cổ mới vung bàn tay nhanh như điện chớp, đánh bật võ khí của địch, đồng thời nâng cao đầu gối với dụng ý tấn công vào bao tử.

Tên lính rủa một tiếng tục tĩu, buông tay cho khẩu súng rớt xuống, song không phải để trốn chạy mà là để sửa soạn cho ba đợt phản quyền, bàn tay trái xòe rộng đánh vào mặt chàng, chân phải nhắm đan điền còn cùi trỏ tay phải thọc thẳng vào huyết huyền-cơ trên cườm tay chàng. Ba đòn đánh cùng một lượt này là thế « hiện long tàng hồ » của Thiếu Lâm quyền, chỉ trúng một đòn chàng cũng có thể bị trọng thương. Tuy nhiên, nếu Văn Bình vận công thì đối phương phải có nghệ thuật bậc thầy mới tạo nổi thương tích, bằng không chỉ như gãy ngựa.

Tên lính nhảy lùi để tỏ vẻ kinh ngạc vì cả ba đòn đều trúng má, đan điền và cườm tay mà Văn Bình vẫn nhón như không. Hơn thế nữa chàng

lại mỉm cười, tiến lên, đâm vòng vào ngực và bụng địch Đó là thế « phiến lời cõn thiên ». Trên lý thuyết, thế « phiến lời cõn thiên » luôn luôn đi song hành với thế « hiện long tàng hồ », lẽ ra tên linh phải tiếp tục tấn công bằng thế này mới dùng quyền pháp, Văn Bình xuất chiêu một cách trái khoáy làm tên linh đã ngạc nhiên càng ngạc nhiên thêm. Sự ngạc nhiên đổi thành kinh hoàng khi hắn thấy Văn Bình biến thế nửa chừng, hai tay đang duỗi ra trong thế « phiến lời cõn thiên » bỗng rút lại. Hắn hoa mắt, chưa kịp đổi phó thì Văn Bình đã khoèo chân làm hắn ngã cõng queo trên đất. Chàng khoèo chân rất nhẹ mà tên linh vẫn đau điếng như thế xương ống quyền bị búa tạ đập trúng.

Văn Bình dựng hẳn dậy, gõ cạnh bàn tay vào lưng quyền Tên linh kêu van ai ai bằng tiếng Trung Hoa.

Văn Bình vả miệng hắn :

— Mày có im không ?

Hắn cảm họng lại ngay Nhưng rồi lại rên rĩ một cách vô cùng đau đớn. Anh đèn le lói chiếu hắt vào khuôn mặt xương xẩu và đen dũi của tên linh tâu thiếu số. Văn Bình kèm ngón tay vào khớp xương bả vai hắn, miệng hỏi :

— Nhà giam ở đâu ?

Chàng nói tiếng tâu rất đúng giọng. Tên linh mở to mắt sững sốt nhìn Văn Bình nhưng li lợm không đáp Chàng dọa :

— Nếu mày ngậm miệng bắt buộc tao phải bẻ gãy xương vai của mày.

Tên linh vẫn nín thính. Văn Bình ấn ngón tay cái. Tên linh thét lên. Rắc một tiếng, xương quai xanh bị bóp gãy đôi. Văn Bình thêm một miếng đòn khoa học nữa vào bụng. Hắn quặn quại trên vũng máu và không kêu la nữa. Văn Bình dẫn từng tiếng:

— Mày muốn sống hay muốn chết ? Muốn sống phải dẫn tao đến hầm giam người. Bằng không..

Tên linh run rẩy :

— Tôi...tôôô xin...

Văn Bình bóp khớp xương gãy :

— Mày có nói hay không ?

Nạn nhân ú ớ :

— Cóóóó..

Văn Bình lời hắn đứng lên, ày đi trước. Trong tia sáng nợt nạt, hắn trông thảm hại như đồng giẻ rách dẫm máu Văn Bình nhặt súng, tháo vít lưỡi lê, rồi lạng lẽ theo sau. Chàng dặn tên linh :

— Một lần cuối, tao báo cho mày biết. Mày chỉ khỏi chết nếu chịu đưa tao đến nhà giam. Trên đường đến lao thất mày phải ngậm tằm, không được cất tiếng. Nếu mày không tuân, tao sẽ giết chết như ruồi.

Tên linh lắp bắp :

— Thưa, thừừừ tôôôô xin tuân...

Hắn dẫn Văn Bình đi sâu mãi vào bên trong. Con đường dưới hầm đá vắng tanh. Gió núi ban

hút thổi phả hơi lạnh vào mặt chàng. Chàng cảm thấy mỗi mọt lạ thường. Chàng mỗi mọt vì dư vị các cuộc tra tấn còn đọng lại trong các khớp xương, thớ thịt. Nhưng chàng cũng mỗi mọt phần nào vợi đi.

Tên lính đứng lại. Văn Bình hỏi:

— Mày định lừa tao ?

Hắn đáp, giọng van lơn:

— Tôi đâu dám phỉnh phờ ông. Ông rẽ sang bên tả đếm đúng 10 bước thì thấy một cánh cửa. Ngoài cửa có hai người gác. Bên trong chỉ có một người.

— Cả thầy ba người ?

— Vâng. Ông hạ cả ba mớì lọt được vào nhà tù. Tôi đã giữ đúng lời cam kết, xin ông buông tha.

Văn Bình nhìn hắn thương hại:

— Kề ra mày phải chết để giữ bí mật. Nhưng thôi, tao cũng đại xá cho mày.

Nói đoạn, chàng phóng nhẹ atemi vào thái dương hắn. Chàng đã tính toán kỹ lưỡng, ngón đòn tuyệt diệu này sẽ làm đối phương mê man trong vòng một giờ đồng hồ. Thời gian ấy đã đủ cho chàng hoàn thành kế hoạch và rút khỏi mặt khu.

Tên lính gieo người xuống đất như bao gạo vô tri giác. Theo lời dặn, Văn Bình quẹo trái. Trước mặt chàng, hai tên lính mặc đồ đen đang ngồi ngủ gà ngủ gật bên cánh cửa gỗ đóng kín.

Mỉm cười khinh bỉ, Văn Bình tiến lại. Chàng

đến sau lưng mà cả hai không nghe động. Chàng nắm lấy lưng áo của chúng rồi dộng vào nhau. Bốp một tiếng khò khan, cả hai ngã chổng kỉnh, không kêu được một tiếng.

Cửa hé mở. Chắc tên gác trong phòng vừa nghe xào trộn. Bất chấp trở ngại, Văn Bình ung dung bước vào. Chàng xuất hiện trên ngưỡng cửa lẫm liệt như thiên thần. Đối phương là một thanh niên cao gần 2 thước, cổ trần, bắp thịt cuộn cuộn. Vai hắn dày gấp đôi vai chàng, ngực hắn nở ra tròn trịa, bụng thót nhỏ, tăng thêm vẻ đẹp lực sĩ cân đối.

Hắn mặc quần ngắn, thắt lưng da to tướng, đeo la liệt dao rừng, lựu đạn và súng lục. Da hắn đen sì, trông như sắt. Mắt hắn to tướng và dữ tợn người yếu bóng vía nhìn hắn phải run bần bật hoặc bất tỉnh vì sợ hãi.

Nhưng Văn Bình vẫn thản nhiên, như không có chuyện gì xảy ra. Trong đời điệp viên ngang dọc, chàng từng dọ sức với những cây thịt đồ sộ hơn nhiều. Giới đô vật Sumô ở Nhật cân từ 140 trở lên mà chàng coi như trò chơi, đôi khi chỉ cần nắm vai là hất tung năm, bảy thước. Chàng từng thi tài với các võ sĩ vô địch. Trái đấm có thể đánh ngã con bò mộng của chàng đã làm nhiều quán quân quyền Anh sứt mũi, vỡ mệng. Nghệ thuật đặc biệt của Văn Bình là lấy yếu đánh mạnh, lấy nhanh đánh chậm. Vì vậy, chàng chỉ là võ sư đệ tử đẳng đại

huyền đến mà tài ba chàng không thua kém những bậc thầy đệ lục trở lên.

Thái độ ngạo nghễ của Văn Bình làm gã cao lớn tức giận. Hắn phồng bộ ngực lồng lách, co tay cho bắp thịt nổi tròn, rồi mỉm cười khinh bỉ :

— Mày vào đây làm gì ? Mày biết đây là chỗ chết không ?

Văn Bình nghiêng chào :

— Biết. Biết nên mới đến.

Vừa nói, chàng vừa xuống tấn. Bài tổ khởi hải theo võ Thiếu lâm. Gã bị thịt cười khà khà rồi hoành tay, giáng vào đầu chàng. Đối với người Việt thì Văn Bình là hạng cao -- vì ít ra chàng cũng cao hơn thước bầy -- nhưng đứng bên hắn, chàng chỉ là chú lùn. Chàng ước lượng hắn nặng trên một tạ, và trái dấm của hắn thừa sức dầy xẹp bức tường xi măng kiên cố.

Muốn cho hắn biết tay, Văn Bình không thêm đỡ. Chờ quả thối sơn đến gần đầu, chàng mới lách nhẹ. Văn Bình trêu tức :

— Hựt rồi. Sao không nhắm trúng ?

Theo kinh nghiệm, kẻ có thân hình to lớn quá khổ thường tự ái hão. Bị trêu tức, họ thường không giữ được bình tĩnh và trở nên loạc choạc. Nghe Văn Bình riễu, hắn rit lên một tiếng có thể làm vách núi đổ nghiêng, và tung ra phát atemi mạnh như vũ bão. Văn Bình lùi lại tránh đòn. Chàng không dám miệt thị hắn nữa.

Văn Bình lại lùi thêm một bước. Chàng định lập kế lừa hắn rượt theo để hạ độc thủ bằng ngón song phi thần sầu. Song chàng quên rằng là ở thất lưag hắn còn dao súng. Gi không rõ thuận tay rút dao và mỉm cười đắc chí :

— Hừ, để cho mày ném thử.

Văn Bình nhắm mắt :

— Đờ hèn. To lớn như xe tăng mà phải dùng khí giới.

Hắn múa dao vòng tròn :

— Tao không có thời giờ khi khải xướng. Nếu mày muốn lưu thân thì giờ tay đầu uang. Bằng không, tao sẽ xin mày túi mật.

Văn Bình không đáp. Chàng dăm dăm ngó hắn không chớp. Hắn nhảy sỏ lại và dăm thẳng yết hầu chàng. Chàng né gọn gàng đồng thời đập xéo vào huyết Fukutô trên đùi non. Tỉc khắc gân đùi hắn co rúm. Hắn loạng choạng trên nền nhà, Văn Bình tiến sát người, xéo bàn tay, phạt ngang mạng mỡ.

Bị đánh vào yếu huyết, hắn đau buốt tạng phủ. Nếu là người khác thì đã bất tỉnh, nhưng nhờ sức khỏe vô song, hắn chỉ kêu đau nhưng chưa té ngã. Miếng đòn đau làm hắn hăng máu, quật mạnh cánh tay vào vai chàng. Văn Bình đảo người nhưng vì hắn phản công thần tốc trong khi chàng lừng khừng nên bị chạm đòn vào hông. Chàng chệnh choạng như say rượu, phải dựa lưng vào tường.

Quả gã cao lớn có sức mạnh dị thường. Nếu